

INTERVENCIÓ DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT, JOSÉ MONTILLA

Ajuntament de Montmell. (08.08.2008)

Gràcies, alcaldessa, per la vostra acollida en aquesta primera estada com a President a Montmell i al vostre Ajuntament.

Encara que sigui en una primera estada breu, avui sóc a Montmell perquè vull conèixer el municipi, les seves necessitats i les seves aspiracions.

Un país com Catalunya té poblacions grans i petites, i és la meva intenció visitar tantes com calgui. Cap nucli habitat, cap territori, encara que sigui lluny dels centres o en un indret apartat, no pot quedar fora del meu interès i del Govern.

Avui tindrè l'ocasió de conèixer de primera mà, les millores que esteu portant a terme al vostre municipi. La nova llar d'infants, la construcció del centre cívic, l'emplaçament del nou consultori mèdic. Així com els treballs de gestió forestal i de prevenció d'incendis i el projecte de planta de calefacció alimentada amb biomassa forestal.

Aquestes obres i aquests projectes són la clau per generar riquesa en favor de l'equilibri territorial que perseguim. No ens podem permetre tenir racons en el país. Cap poble ni cap ciutadà han de quedar apartats del desenvolupament. Tothom és cridat al progrés.

I ja sé que tot costa, però cal treballar fort perquè les coses no s'aconsegueixen a la primera. Cal posar-se mans a l'obra, sumant energies i generant idees. És així com s'assoleixen les fites, per difícils que puguin ser.

Demà es compleixen dos anys des de l'entrada en vigor del nou Estatut de Catalunya.

Durant aquest temps, hem començat a desplegar tot el seu potencial amb resultats prou satisfactoris.

I hem fet pedagogia.

El nou Estatut incorpora una concepció més moderna, més descentralitzada i més cooperativa de les relacions entre les administracions que presten serveis als ciutadans. Especialment, entre el Govern central i el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Aquesta pedagogia no és fàcil.

Encara hi ha massa tics del passat, massa resistències i massa desconeixement del nou marc jurídic i polític que s'obre amb aquesta nova etapa.

Hi ha qui encara confon l'Estat amb l'Administració Central, com si la Generalitat i els Ajuntaments no fóssim part de l'arquitectura essencial del conjunt de l'Estat.

Els ajudarem a entendre la nova realitat.

Dos anys són, però, poc temps.

El nostre anterior Estatut del 79 va estar 27 anys en vigor i, encara, moltes de les competències que estaven contemplades no s'han arribat a desplegar, en part per falta d'acord;
en part per complexitats i dificultats reals;
i en part, també,
per falta de voluntat política i determinació de tothom.

Però això és el passat..., ara estem en un temps nou.

El nou Estatut, la nostra llei de lleis,
és una llei orgànica de l'Estat, d'obligat compliment per a tothom,
significa, també, més poder i més responsabilitats per atendre la funció de servei públic que la llei atorga al Govern de Catalunya.

I més serveis, més responsabilitats,
reclamen més recursos públics.

No volem competències sense dotacions econòmiques i humanes per exercir-les.

El que perseguim, legítimament,
no és –només- més poder polític;
el que volem, és més servei públic pels nostres conciutadans.

Demà es complirà la data fixada per la llei, per l'Estatut, per concretar el nou model de finançament de Catalunya.

Com bé sabeu, les bases que ha presentat el Govern de l'Estat no sonen bé.

Les primeres notes desafinen,
ni toquen la partitura estatutària,
ni semblen la música adequada.

Hi ha qui diu que només calen uns arranjaments, però el que cal és una peça completa. El que hem vist és clarament insuficient per saber de quina peça parlem.

Pot ser coral, perquè sigui compartida, però –sobretot- cal que tingui la lletra i la música de l'Estatut. No calen més muses.

En política..., les formes són fons.

I aquest incompliment per part del Govern de l'Estat és una mala notícia. No valen excuses.

No es pot dir que es vol complir un termini legal presentant una proposta incompleta que no s'ajusta als principis de la mateixa llei.

És una pràctica poc edificant.

Complir el termini amb una proposta infra-estatutària no és complir el termini.

I la responsabilitat és de qui ha presentat la proposta. Que ningú s'enganyi, que ningú es confongui.

Però no cometrem els errors que alguns esperen.

Ni caurem en la desesperació.
Ni en el desànim, ni en la frustració.
Tampoc en la resignació
dels qui creuen que no hi ha res a fer...
Tampoc hem d'acceptar els excessos verbals dels que diuen que defensen Catalunya però insulten i menyspreen als altres. Cap idea es defensa bé amb l'agressivitat.

No ens calen paraules gruixudes: tenim raons i arguments. Això és molt millor.

Les derrotes, de vegades, comencen en els nostres caps.
Però les victòries, també.
Diuen que estem atrapats, en un carreró sense sortida...
però el que de debò no té sortida és mantenir un sistema i un model injust amb els ciutadans de Catalunya.

Per això ara cal senderi, prudència, paciència...
combinats amb ambició, determinació i voluntat.

No ens aixecarem de la taula,
deixant la cadira buida,
per buscar una nova taula..., incerta i llunyana...

Això podria esperonar alguns...
i interessar aquells a qui ja els hi va bé mantenir un *estatus quo* de privilegi disfressat de solidaritat.

No caiguem en els paranys...

Esperarem i treballarem,
perquè hi hagi noves bases i noves propostes
sobre les quals edificar un espai propi per a Catalunya
dins d'una nova arquitectura.

I aconseguirem el nou finançament que Catalunya necessita.

Ho aconseguirem, estic segur, per quatre raons, per quatre pilars ben fonamentats:

Primer, perquè és de justícia.

És just el que demana Catalunya.

No es pot mantenir la solidaritat essent injust i desagraït amb qui la practica.

Cap sistema pot durar ni establir relacions de confiança i seguretat des de la base de la injustícia.

Cal recordar-ho?

Alguns ens demanen realisme..., però allò que és real és que Catalunya té més pobres que habitants altres comunitats i que després de practicar la solidaritat, que volem seguir mantenint, quedem per sota de la mitjana del conjunt.

No és això “real”...?

I no és aquesta “realitat”... profundament injusta?

Segon, perquè és necessari.

Catalunya ha de fer front a reptes socials molt importants donada la seva capacitat d'atraure oportunitats.

Tenim més població i més demandes econòmiques i socials que mai.

La nostra convivència, el nostre futur, i el nostre model econòmic poden quedar hipotecats sense les inversions i els serveis que el país necessita.

No podem escanyar el país.

És urgent, radicalment urgent, un nou sistema de finançament.

Tercer, perquè estem units.

Govern i oposició.

Política i societat.

Empreses i institucions.

Catalunya és més forta, quan més unida està. La història ens ensenya lliçons importants...

No defallirem en aquesta voluntat.

Que ningú malbarati aquesta esperança col·lectiva!

Que ningú busqui el rendiment personal o partidari!

Que ningú posi pals a la roda de la negociació!

Que ningú digui una cosa... però acabi fent una altra!

El Govern que presideixo és el Govern de tot el país.

I treballarem amb la concertació necessària per anar junts fins el final.

I quart, perquè ens empara la llei, el nostre Estatut.

I la Constitució.

He escoltat, amb sorpresa, qui diu que per damunt de l'Estatut hi ha la Constitució com si fossin legitimitats enfrontades o subordinades

I jo em pregunto...

- Hauríem acordat a les Corts un Estatut inconstitucional?
- Hauríem votat a les Corts un Estatut per negar-li, després, la seva condició de llei orgànica i no complir-lo posteriorment?
- Hauríem presentat al poble de Catalunya, per a la seva ratificació, un text contradictori amb la Constitució?

No, el nostre Estatut hi cap, plenament, a la Constitució i la reforça com a gran pacte polític.

El nostre Estatut contribueix a la democràcia espanyola enfortint el pacte constitucional i fent l'Espanya integradora i plural que acull a tots els pobles de l'Estat.

No es tracta només d'una valoració jurídica, es tracta de política en majúscules... i del nostre sistema institucional i del seu futur.

Aquesta responsabilitat afecta tothom:
ciutadans i institucions. Mitjans i opinadors. Polítics i jutges.

Ens en sortirem.

Aconseguirem el nou finançament que Catalunya reclama i proposa.

Ho farem perquè:

- És de justícia
- És necessari.
- Estem units.
- I és de Llei.

I tenim la força i la determinació de defensar els nostres interessos com la millor manera de treballar, alhora, pels interessos col·lectius i generals.

*Com a President teniu el meu compromís.
Gràcies. Molt bona tarda.*